

„Ak, svētīgie, raugiet, cik ticības jums”

Prezidents Tomass S. Monsons
Augstākā prezidija pirmais padomnieks

Mēs varam stiprināt savu ticības pamatu, savas liecības par patiesību tā, lai mēs nekļūtu un nepazustu.

Mani dārgie brāļi un māsas, gan tie, kas esat šeit zālē, gan tie, kas sapulcējušies visā plašajā pasaulē, es vēlos lūgt jūsu ticību un lūgšanas, kad es šodien atsaucos uz uzdevumu jūs uzrunāt.

1959. gadā neilgi pēc tam, kad es sāku savu kalpošanu kā prezidents Kanādas misijā, kuras centrālā ēka atradās Toronto, Ontario, Kanādā, es satiku Eldonu Taneru, prominentu kanādieti, kurš tikai mēnesi vēlāk tika aicināts kalpot Divpadsmit apustuļu kvorumā kā asistents, tad Divpadsmit apustuļu kvorumā un tad kā padomnieks četriem Baznīcas prezidentiem.

Laikā, kad es viņu satiku, prezidents Taners bija lielas SIA „Trans-Canada Pipelines” prezidents un Kanādas Kalgarī staba prezidents. Viņš Kanādā bija pazīstams kā „Misters godprātīgums.” Tās pirmās tikšanās laikā starp citām tēmām, kuras mēs pārrunājām, mēs runājām arī par aukstajām Kanādas ziemām, kad plosās vētras, temperatūra var noslīdēt krietni zem nulles nedēļām ilgi un kur ledaini vēji šo temperatūru padara vēl zemāku. Es jautāju prezidentam Taneram, kādēļ lielākoties ceļi un automaģistrāles Kanādas rietumos šādu ziemu laikā netiek sabojāti, reizēm tikai nedaudz ieplaisājot, kamēr daudzos apgabalos, kur laika apstākļi ir daudz siltāki un maigāki, ceļu virsmās veidojas spraugas, plaisas un caurumi.

Viņš teica: „Atbilde ir bruģēšanas materiāla, ar kuru veido ceļa pamatu, dziļums. Lai ceļi saglabātos stipri un neplaisātu, ir nepieciešams izveidot ļoti dziļu pamata slāni. Ja pamats nav pietiekami biezs, virsma nespēj izturēt skarbos laika apstākļus.”

Gadu gaitā es bieži esmu domājis par šo sarunu un prezidenta Tanera paskaidrojumu, jo šajos vārdos es saskatu lielu līdzību ar mūsu dzīvi. Vienkārši sakot, ja mums nav dziļš mūsu ticības pamats un nesatricināma ticība par patiesību, mums var būt grūtības, lai pretotos dzīves likstu skarbajām vētrām un ledainajiem vējiem, ar ko nenovēršami jāsaskaras katram no mums.

Mirstība ir pārbaužu periods, laiks, lai mēs pierādītu, ka esam cienīgi atgriezties mūsu Debesu Tēva klātbūtnē. Lai mūs varētu pārbaudīt, mums ir jāsakaras ar izaicinājumiem un grūtībām. Tās var mūs salauzt, un mūsu dvēseles var lūzt un irt, ja vien mūsu ticības pamati, mūsu liecības par patiesību nav pietiekami nostiprinātas mūsos.

Uz citu ticību un liecību mēs varam paļauties tikai ierobežotu laiku. Ar laiku mums ir jāiegūst savs personīgais, stipri un dziļi veidotais pamats, vai arī mēs nespēsīm pārvarēt dzīves vētras, kas *nenovēršami* nāks. Šādas vētras nāk dažādos veidos. Mēs varam sastapties ar noklīdušu bērnu ciešanām un sirdsspāpēm, kurš ir izvēlējis nogriezties no ceļa, kas ved uz mūžīgo patiesību, lai ietu pa bīstamām takām, kas pilnas kļūdu un vilšanās. Mūs vai mūsu tuviniekus var skart slimība, atnesot ciešanas un reizēm arī nāvi. Nelaiemes gadījumi var atstāt nežēlīgas atmiņu rētas vai iznīcināt dzīvi. Nāve atnāk pie

gados vecajiem, kas viņi sper nedrošus soļus. Bet tā nāk arī pie tiem, kas tik tikko ir sasnieguši savas dzīves pusceļu, un bieži vien tā pārtrauc maza bērna smieklus.

Reizēm šķiet, ka gaisma tuneļa galā nav saskatāma, ka mūsu nelaimēm nav gala. Šķiet, ka mūs ieskauj salauztu siržu sāpes, sagrautu sapņu vilšanās un gaistošu cerību izmisums. Mēs pievienojamies Bībelē izdvestajam lūgumam: „Vai tad nav vairs nekādu zāļu Gileādā?” (Jeremijas 8:22). Mums ir nosliece raudzīties pašiem uz savām nelaimēm caur izkropļotu pesimisma prizmu. Mēs jūtamies pamesti, dziļi satriekti, vientuļi.

Kā mēs varam izveidot pietiekami stipru pamatu, lai izturētu šādas dzīves likstas? Kā mēs varam saglabāt ticību un liecību, kas tiks pieprasītas, lai mēs varētu piedzīvot to prieku, kas apsolīts ticīgajiem? Tam nepieciešamas nepārtrauktas, neatlaidīgas pūles. Lielākā daļa no mums ir piedzīvojuši tik spēcīgu iedvesmu, ka acīs sariesas asaras, kā arī rodas apņemšanās vienmēr palikt uzticīgiem. Es esmu dzirdējis apgalvojumu: „Ja es tikai šo sajūtu varētu saglabāt vienmēr, man nekad nebūtu grūtības darīt to, kas man jādara.” Tomēr šāda sajūta var būt īslaicīga. Iedvesma, ko mēs jūtam šajās konferences sesijās, var mazināties un izbalēt, kad jau atkal pienāk pirmdiena ar ierasto darbu, skolu, rūpēm par māju un ģimeni. Šīs lietas viegli novērš mūsu prātu no garīgā uz pasaulīgo, no tā, kas pacilā, uz to, kas, ja vien mēs to ļaujam, pamazām iznīcinās mūsu liecības, mūsu spēcīgo garīgo pamatu.

Protams, mēs nedzīvojam pasaulē, kurā var just tikai garīgumu, bet mēs varam stiprināt savu ticības pamatu, savas liecības par patiesību tā, lai mēs nekļūtu un nepazustu. Jūs varbūt jautāsiet, kā mēs visefektīvāk varam iegūt un saglabāt to pamatu, kas nepieciešams, lai garīgi izdzīvotu šajā pasaulē, kurā mēs dzīvojam?

Ļaujiet man jums piedāvāt trīs norādījumus, kas palīdzētu mūsu minējumos.

Pirmkārt, stipriniet savu pamatu caur lūgšanām. „Lūgšana ir dvēseles patiesa vēlme, izdvesta vai vārdos neizpausta.” („Prayer Is the Soul's Sincere Desire,” *Baznīcas dziesmas*, 145).

Kad mēs lūdzam, patiesi sarunāsimies ar mūsu Debesu Tēvu. Ir viegli padarīt mūsu lūgšanas vienmēr vienas un tādas pašas, ar maz vārdiem un nenožīmīgas. Kad mēs atceramies, ka katrs no mums burtiski ir Dieva gara dēls un meita, mums vairāk nebūs grūti lūgšanā vērsties pie Viņa. Viņš mūs pazīst, Viņš mums vēl to labāko. Lūgsim no sirds un ar nožimi, pateicoties un lūdzot pēc tā, kas mums nepieciešams. Klausīsimies, lai sadzirdētu Viņa atbildes, lai mēs tās varētu atpazīt tad, kad tās tiks sniegtas. To darot, mēs tiksim stiprināti un svētīti. Mēs iepazīsim Viņu un to, ko Viņš vēlas redzēt mūsu dzīvē. Pazīstot Viņu, uzticoties Viņa gribai, mūsu ticības pamats tiks stiprināts. Ja kāds no jums vilcinās uzklaut padomu vienmēr lūgt, nav lieliskāka momenta, kad to uzsākt, kā tagad. Viljams Kovpers ir teicis: „Kad vājākais no svētiem uz ceļiem nometas, tad Sātans nodrebas.” (William Neil, comp., *Concise Dictionary of Religious Quotations* [1974], 144).

Nenoliegsim savas ģimenes lūgšanas. Tās ir efektīvs grēka iebiedēšanas līdzeklis un tādējādi visdāsnākais prieka un laimes avots. Šis vecais teiciens vēl arvien ir paties: „Ģimene, kas kopā lūdz, kopā arī paliek.” Parādot mūsu bērniem piemēru, kā jālūdz, mēs viņiem palīdzēsim sākt veidot viņu pašu dziļo ticības un liecības pamatu, kas viņiem būs nepieciešams visas dzīves garumā.

Mans otrais norādījums: Studēsim Svētos Rakstus un „apdomāsim tos dienām un naktīm,” kā mūs mācījis Tas Kungs Jozuas grāmatā (1:8).

2005. gadā simtiem tūkstošu Pēdējo Dienu Svēto atsaucās prezidenta Gordona B. Hinklija izaicinājumam izlasīt Mormona Grāmatu līdz gada beigām. Es esmu pārliecināts, ka 2005. gada decembrī tika uzstādīti visa laika lielākie rekordī stundām, kas tika veltītas, sacenšoties ar laiku. Paveicot šo uzdevumu, mēs tikām svētīti, mūsu liecības kļuva stiprākas, mūsu zināšanas pieauga. Es iedrošinu ikvienu no mums turpināt lasīt un pētīt Svētos Rakstus, lai mēs tos varētu saprast un pielietot savā dzīvē tās mācības, kas tajos atrodamas. Es pārfrāzēju dzejnieku Džeimsu Finiju Baksteru:

*Kas gudrību smeļas un smeļas, bet nekad nezina,
Ir līdzīgs tam, kurš ar un ar, bet nekad sēklu nestāda.*
(„The Baxter Collection,” Baxter Memorial Library, Gorham, Maine)

Katru dienu velto laiku tam, lai studētu Svētos Rakstus, bez šaubām, stiprināsies mūsu ticības un liecības par patiesību pamats.

Kopā ar mani atsauciet atmiņā Almas prieku, kad viņš ceļoja no Gideona zemes uz dienvidiem, prom uz Manti zemi un satika Mosijas dēlus. Alma viņus nebija kādu laiku redzējis, un viņu pārņēma ārkārtīgs prieks, kad viņš atklāja, ka tie „vēl aizvien bija viņa brāļi Tai Kungā; jā, un tie bija kļuvuši stipri patiesības zināšanā; jo tie bija vīri ar veselu saprātu un viņi bija cītīgi pētījuši Rakstus, lai viņi varētu zināt Dieva vārdu” (skat. Almas 17:1–2).

Kaut mēs arī varētu zināt Dieva vārdu un vadīt savu dzīvi saskaņā ar tiem.

Mans trešais norādījums, lai veidotu spēcīgu ticības un liecības pamatu, ir kalpošana.

Kādu rītu, braucot uz darbu, es pabraucu gar ķīmiskās tīrītavas ēku, kurai uz loga bija rakstīts „Kalpošana ar nozīmi.” Šī uzraksta vēstījums vienkārši neizgāja man no prāta. Pēkšņi es sapratu, kāpēc. Tajā patiesajā faktā, kas patiesi ir kalpošana ar nozīmi — Tā Kunga kalpošana.

Mormona Grāmatā mēs lasām par cēlo ķēniņu Benjamīnu. Ar iedvesmota vadītāja patiesu pazemību, viņš pastāstīja par savu vēlmi kalpot savai tautai un vadīt viņus pa taisnības takām. Tad viņš tiem paziņoja:

„Lūk, es saku jums, ka tādēļ, ka es saku, ka esmu pavadījis savu mūžu kalpojot jums, es negribu lielīties, jo patiesībā es esmu bijis kalpībā Dievam.

Un lūk, es saku jums to visu, lai jūs varētu mācīties gudrību; lai jūs varētu mācīties, ka tad, kas jūs kalpojat saviem tuvākajiem, jūs patiesībā kalpojat savam Dievam” (Mosijas 2:16–17).

Tā ir kalpošana ar nozīmi, kalpošana, kurai mēs visi esam aicināti: Tā Kunga Jēzus Kristus kalpošana.

Ejot savas dzīves ceļu, jūs ievērosit, ka jūs neesat vienīgais ceļotājs. Ir citi, kam nepieciešama jūsu palīdzība. Ir kājas, kurām jāpalīdz nostāties, un rokas, kuras jāsaķer, prāti, kas jāiedrošina, sirdis, kas jāiedvesmo, un dvēseles, kas jāglābj.

Pirms trīspadsmit gadiem man bija tā privilēģija dot svētību skaistai jaunai lēdijai, divpadsmit gadus vecai Džemijai Palmerai. Viņai tikko bija diagnosticēts audzējs, un viņa bija nobijusies un samulsusi. Vēlāk viņa pārcieta operāciju un sāpīgu ķīmijterapiju. Šodien viņai vairāk nav audzēja, un viņa ir dzīvespriecīga, skaista 26 gadus veca sieviete, kas savā dzīvē ir daudz sasniegusi. Pirms kāda laika es uzzināju, ka savas dzīves tumšākajā stundā, kad nākotne šķita tik drūma, viņa uzzināja, ka viņas kājai, kurā bija audzējs, būs nepieciešamas vairākas operācijas. Viņa jau nodomāja, ka tik ilgi plānotais pārgājiens kopā ar viņas Jauno Sieviešu klasi pa izroboto taku uz Timpanogos alu, kas izvietota Vasačas kalnos aptuveni 64 kilometrus uz dienvidiem no Soltleiksītijas, Jūtas štatā, paliks neīstenots sapnis. Džemija pateica savām draudzenēm, ka viņām būs jānododas pārgājienā bez viņas. Es esmu pārliecināts, ka viņas balss trīcēja un sirdī bija vilšanās. Bet tad kāda cita jaunā sieviete uzsvērti atbildēja: „Nē, Džemij, Tu nāksi kopā ar mums!”

„Bet es nevaru paiet,” sekoja moku pilna atbilde.

„Tādā gadījumā, Džemij, mēs tevi uznesīsim!” Un viņas to tik tiešām izdarīja.

Šodien šis pārgājiens jau ir kļuvis par atmiņām, bet patiesībā tas ir daudz kas vairāk. Džems Berijs, skotu dzejnieks, ir teicis: „Dievs ir devis mums atmiņu, lai mums būtu jūnija rozes mūsu dzīves decembrī.” (parafrāzējot James Barrie, Laurence J. Peter, comp., *Peter's Quotations: Ideas for Our Time* [1977], 335). Neviena no šīm vērtīgajām jaunajām sievietēm nekad neaizmirsīs to neaizmirstamo dienu, kad mīlošais Debesu Tēvs palūkojās lejup ar atzinības smaidu un bija ļoti iepriecināts.

Kad Viņš mūs aicina Savam darbam, Viņš reizē aicina mūs tuvoties Viņam, un mēs jūtam Viņa Garu savā dzīvē.

Veidojot savas dzīves pamatus, katrs no mums atcerēsimies Viņa vērtīgo apsolījumu:

Jel nebaidies, neskumsti, esmu tev klāt.

Es Dievs tavs un Kungs, spēju svētību krāt.

Es došu tev spēku, lai vari tu augt,

Ar taisnību Manu, ar taisnību Manu, ar taisnību Manu pēc pilnības alkt.

„Ak, svētīgie, raugiet, cik ticības jums” (*Baznīcas dziesmas*, 6. lpp.).

Lai katrs no mums varētu saņemt šādu svētību, es pazemīgi lūdzu Jēzus Kristus, mūsu Pestītāja, Vārdā, āmen.